

Co-funded by
the European Union

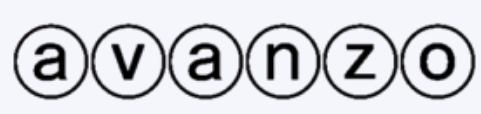

Stories 4 Wings

2024-1-ES01-KA220-ADU-000255317

Teamwerk

De Redding

Mijn naam is Simon en ik ben al meer dan 40 jaar brandweerman. Over een paar weken ga ik met pensioen en de laatste tijd denk ik terug aan allerlei situaties die ik in al die jaren heb meegemaakt. Sommige waren heel moeilijk, andere heel makkelijk, maar allemaal waren ze om de een of andere reden betekenisvol. Ik ben erg blij met het beroep dat ik heb gekozen en ik denk dat ik met een gerust hart met pensioen kan gaan, gezien het werk dat ik heb verricht.

Veel mensen zien brandweerlieden als helden vanwege hun vermogen om levens te redden, maar na al die jaren ben ik tot het besef gekomen dat onze kracht ligt in ons vermogen om als een hecht team te werken. Van alle missies die ik heb gedaan, zouden er maar weinig succesvol zijn geweest zonder mijn collega's en soms ook willekeurige burgers van alle leeftijden en omstandigheden. Het is belangrijk om het vermogen van mensen om zich in te leven en met anderen om te gaan tijdens een ramp of gevaar te zien en te bespreken.

Ik denk met een gebroken hart terug aan de aardbeving van 2023 in Turkije en Syrië, waar honderden brandweerlieden van over de hele wereld zich vrijwillig aanmeldde om te helpen met reddingsacties. We kunnen niet vergeten wat we daar hebben gezien: duizenden doden of vermisten die vastzaten in puin en honderdduizenden die hun huis verloren. In zulke situaties, waarin de natuur ons eraan herinnert hoe haar kracht ons kan verpletteren, voel je je zo zwak dat je gemakkelijk in wanhoop vervalt. Maar het redden van één mensenleven geeft je het gevoel dat het allemaal de moeite waard is.

Ik zal die dag nooit vergeten. Na 15 uur onafgebroken teruglopen naar het basiskamp om even uit te rusten, kwam ik langs een andere kapotte plek waar we al naar mensen hadden gezocht. Toch bleven er mensen achter, omdat ze het moeilijk vonden om hun oude thuis te verlaten en treurden om hun dierbaren tussen het puin van beton, glas en stof. In een stille omgeving, alleen onderbroken door tranen, zag ik in de verte een groep die onrustig samenkwam rond een verwoest huisje.

Ik was een beetje verdoofd van vermoeidheid toen ik begreep dat deze groep mijn aandacht probeerde te trekken door naar me te zwaaien.

Hoewel ik niet wist waar mijn kracht vandaan kwam, veranderde ik van koers en liep ik in de richting van de groep mensen die in het Turks tegen me schreeuwden, gebaren maakten en huilden.

Toen ik dichtbij genoeg was, zag ik dat het kinderen, een tiener en een oudere vrouw waren. Te midden van de chaos kon ik ontcijferen dat ze iets hadden gehoord vanonder het puin van dat kleine huis, vele uren nadat de aardbeving een groot deel van de stad had verwoest en duizenden levens had geëist.

Ze hadden tevergeefs geprobeerd een grote balk op te tillen die op een praktisch vernielde deur viel, waar iemand zachtjes onder kreunend te horen was. Met gebaren die me in die vreselijke situatie komisch leken, deden ze alsof ze sterke mannen waren, raakten mijn biceps aan en wezen naar de balk zodat ik hem kon optillen. Bij de eerste poging om hem te verplaatsen, besepte ik dat het onmogelijk was voor één persoon, dus probeerden we hem allemaal samen te verplaatsen. We slaagden erin hem een paar centimeter te verplaatsen, maar niet op te tillen.

De wanhoop werd groter. Het kreunen klonk steeds zwakker en verspreider. Wie het ook was, ze raakten hun laatste beetje kracht kwijt na twee dagen onder het puin, zonder water, zonder eten en met bijna geen lucht. Ik was uitgeput en worstelde met denken, maar ik voelde me, in de ogen van die groep mensen, als hun laatste hoop. Ik pakte mijn telefoon om de vertaler te gebruiken en te proberen te communiceren en wat troost te bieden, maar de batterij was leeg.

Ik keek om me heen, observeerde het verwoeste landschap en probeerde het te bevatten. Er moest iets zijn dat me hielp om wat houvast te krijgen, maar met het blote oog kon ik niets zien. Ik voelde me uitgeput en een gevoel van nederlaag begon me te bekruipen. Ik stak mijn handen in mijn zakken en raakte een stuk papier en de resten van een potlood aan, en automatisch ging ik aan de slag.

Ik pakte het papier en het potlood en tekende met een totaal onverwachte vaardigheid het diagram dat de methode uitlegde die we nodig hadden om de balk op te tillen. We hadden een lange, zeer sterke ijzeren staaf nodig, meer niet. Toen ze de tekening zagen en begrepen, spraken ze snel met elkaar en vormden ze tweetallen, op zoek naar de felbegeerde staaf. De oude vrouw bleef naast de zwakke stem onder het huis staan en sprak haar geruststellend toe. Een ander meisje en ik ruimden de ruimte op en dachten na over hoe we het ijzeren stuk moesten plaatsen en waar we de hendel moesten overhalen.

Plotseling hoorden we geschreeuw, niet zo ver weg, wat ik begreep als: "Snel, snel, kom hier!" We renden allemaal weg, behalve oma, die bleef staan met haar zwakke stemmetje dat rouwde. Een zevenjarige jongen, met de grootste glimlach op zijn gezicht (misschien wel de eerste in dagen), liet ons een grote ijzeren staaf onder wat puin zien; ze waren klein genoeg om ze snel weg te krijgen en verdeelden zich over het stuk zodat we het konden optillen.

We keerden terug naar de oude vrouw en naar de stem die inmiddels was verstomd. Een traan gleed over haar wang, maar toch schonk ze ons een glimlach. Het herinnerde ons eraan dat de tijd drong. Snel bedachten we ons plan, en samen met het jonge, geïmproviseerde brandweerteam voerde ik het uit. Sommigen zouden de hendel bedienen; de sterksten zouden de balk wegduwen zodra die omhoog kwam. Ondertussen bleven anderen bij de vrouw, klaar om met een deken en water naar de beknelde man te snellen zodra hij bevrijd was..

En het is ons gelukt. Het is ons gelukt. Zelfs nu nog geniet ik ervan om terug te denken aan hoe het ons gelukt is. Het overtuigde me ervan dat hoop en teamwork bovennatuurlijke kracht geven. Onder de deur keek een driejarig meisje ons aan met grote, verbaasde ogen, vlak voordat ze flauwviel. Misschien kwam het door het plotselinge licht, of door de blijde kreten van het team, of door de honger en dorst, of door haar extreme vermoeidheid. Het viel ons in eerste instantie op, maar we bevestigden haar situatie al snel en veronderstelden dat het tijdelijk zou kunnen zijn.

Het kind was wonderbaarlijk genoeg ongedeerd. We gaven haar water en beetje bij beetje kwam ze weer bij bewustzijn. Daarna gaven we haar een stukje vijgenbrood dat ik had, en met veel moeite kauwde ze er een stukje op. Ze had tijd en geduld nodig. We vierden allemaal uitbundig het succes van deze missie. Zoveel geluk zien na zoveel wanhoop ontroerde me net zo erg als mijn eerste missie.

Toen zag ik de oude vrouw een beetje apart staan, huilend en zwijgend glimlachend, met het meisje in haar armen, naar ons kijkend. Later hoorde ik dat dit meisje haar kleindochter was, de enige overlevende van haar hele familie.

De steun van de Europese Commissie voor de productie van deze publicatie houdt geen goedkeuring in van de inhoud ervan, die uitsluitend de mening van de auteurs weergeeft. De Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik dat van de daarin opgenomen informatie kan worden gemaakt.

De publicatie verkrijgt de Creative Commons licentie CC BY-NC SA.

Deze licentie staat u toe het werk te distribueren, te remixen, te verbeteren en erop voort te bouwen, maar uitsluitend voor niet-commerciële doeleinden. Bij gebruik van het werk en fragmenten daarvan moet

1. Vermeld de bron en een link naar de licentie. Eventuele wijzigingen moeten worden vermeld. De auteursrechten blijven bij de auteurs van de documenten.
 2. Het werk mag niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.
 3. Als u het werk opnieuw samenstelt, converteert of erop voortbouwt, moeten uw bijdragen onder dezelfde licentie worden gepubliceerd als het origineel.
-